

Arrest

nr. 302 394 van 28 februari 2024
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DAGYARAN
Dageraadstraat 44
1000 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het beroep dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. DAGYARAN en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben.

Verzoeker dient op 17 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoekers broer is een jaar later toegekomen in België en dient op 26 september 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Ten aanzien van zijn broer neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op 30 mei 2023. Verzoekers broer dient een beroep tegen voormelde beslissing, gekend op de Raad onder rolnummer X

Verzoeker wordt op 2 februari 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), in het bijzijn van een tolk die het Pashtou machtig is.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 30 mei 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Pasjtoen afkomstig uit Merza Khail (district Kaga, provincie Nangarhar). Uw oom N. was hoofd van de jeugdraad, terwijl uw oom H. H. altijd in de entourage van Jawid Zaman vertoefde, die in de provincieraad zetelde en die adviseur was van president Ghani. Toen u nog heel klein was, verhuisden jullie van Merza Khail naar Wolas. In Wolas werkte uw vader als taxichauffeur. In die periode werd hij door de taliban beschuldigd van spionage. Ze verdachten hem ervan informatie door te geven aan uw oom die deze informatie op zijn beurt doorgaf aan de overheid. Door deze beschuldiging werd uw vader beschoten door de taliban. Hij werd niet geraakt: enkel zijn auto was beschadigd. Na dit incident verhuisden jullie naar Weyala 11 (district Behsud), waar uw vader een winkel opende. U en uw broer werkten ook in deze winkel. In Weyala 11 bleef de taliban uw familie telefonisch lastigvallen en zochten ze een kans om jullie te doden. Uit voorzorg bewapenden jullie zichzelf. Op een avond nadat u en uw vader de winkel hadden gesloten, wandelden jullie naar huis toen jullie vier mannen op twee motorfietsen zagen. De mannen, talibs, waren hun geweren aan het laden. Toen jullie dat zagen, gingen jullie op de grond liggen. De talibs schoten wel 30 kogels af in jullie richting. Jullie werden niet geraakt: de kogels vlogen boven jullie heen. De talibs gingen weg. Dat gebeurde allemaal op vier minuten van uw huis. Uw ooms en neven kwamen naar buiten toen ze de schoten hoorden. Jullie contacteerden de politie, die een onderzoek beloofde te starten. Er werd gepatrouilleerd maar de daders werden niet gevonden. Tien dagen voor uw vertrek werd ook uw oom H. het slachtoffer van een schietincident door de taliban. Hij werd 's nachts opgebeld door een onbekend nummer. Hij nam op en er werd hem gezegd dat hij naar buiten moest komen. De beller zei dat hij één van zijn vrienden was. Daarop ging uw oom naar buiten zonder jullie iets te zeggen en toen hij merkte dat hij door de taliban in de val gelokt was en dat ze hem wilden neerschieten, probeerde hij weg te lopen. Ze beschoten hem langs achter en raakten hem in zijn benen. Na dit incident werd besloten dat u en uw neven het land zo snel mogelijk moesten verlaten. U verliet Afghanistan in augustus 2019 samen met uw broer J (O.V. ...) en twee neven: één neef is momenteel in Frankrijk en de andere in Turkije. U was ongeveer twee jaar onderweg naar België waar u op 17 augustus 2021 zonder uw broer J. om internationale bescherming verzocht. U had zich immers genoodzaakt gezien om J. in Turkije achter te laten, aangezien hij daar door de politie gevat werd toen jullie de grens probeerden over te steken waardoor hij er zes maanden opgesloten zat. Op de dag van de machtsovername door de taliban hebben de taliban uw vader en uw oudste paternale nonkel M. A. meegenomen uit uw huis. U werd daarvan op de hoogte gebracht door uw oom N. die diezelfde ochtend samen met uw oom H. naar Iran vertrokken was. N. had dit nieuws vernomen via Facebook, waar burens hadden geschreven dat uw vader was meegenomen door dieven. Sindsdien hebben jullie niets meer vernomen over uw vader en uw oom. Uw moeder woont momenteel bij uw grootvader in Sher Mezri samen met uw jongere broers en zussen. J. kwam een jaar na u aan in België en verzocht op zijn beurt op 26 september 2022 om internationale bescherming. Bij terugkeer vreest u door de taliban vermoord te worden.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: kopieën van uw eigen taskara en van de taskara's van meerdere familieleden; een foto van u en uw broer in jullie winkel, een foto van uzelf in de winkel, een akte waaruit blijkt dat jullie jullie eigendom hebben verkocht, verschillende documenten ter staving van uw oom N. activiteiten voor de jeugdraad (Young National Desire Development Association); foto's ter staving van uw stelling dat uw oom H. in de entourage van Jawid Zaman vertoefde; een foto van H. op krukken en een foto van uzelf met een wapen ter staving van uw stelling dat jullie zich tegen de bedreigingen moesten kunnen beschermen en dat jullie jarenlang over wapens beschikten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van de onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u een vrees voor vervolging diende te koesteren omdat uw vader en de rest van de familie, onder wie dus ook uw broer en u, ten onrechte beschuldigd werden van spionage door de taliban, omdat twee van uw vaders broers, uw ooms, in overheidskringen vertoefden. Omwille van die beschuldigingen werd uw vader beschoten waarna jullie verhuisden naar Jalalabad. Daar werden u, uw vader en uw oom beschoten. Uw vader en een oom verdwenen na de machtsovername.

Er kan echter geen geloof gehecht worden aan de twee schietincidenten waarbij uw vader – en u één keer – betrokken was.

Vooreerst legden jullie warrige en zelfs tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop de verschillende schietincidenten plaatsgevonden zouden hebben. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde J. dat uw vader ongeveer drie jaar eerder in dezelfde periode als uw oom meermaals beschoten werd (CGVS-vragenlijst J., ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). De beschieting van uw oom situeerden jullie op het Commissariaatgeneraal nochtans beiden in de maanden voor jullie vertrek: u verklaarde dat dit zo'n tien dagen voor uw vertrek was, terwijl uw broer zei dat dit drie maanden voor jullie vertrek was (CGVS, p. 18, CGVS J., p. 8, p. 11). De twee andere schietincidenten – de enige twee waarbij uw vader betrokken was – situeerden jullie in een compleet andere periode dan dit (enige) schietincident waarbij uw oom betrokken was. Ofschoon u op het Commissariaatgeneraal niet meteen een inschatting kon maken van het moment waarop dit schietincident waarbij u betrokken was plaatsvond, situeerde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dit schietincident drie jaar voor uw vertrek (CGVSvragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Ook uw broer J. verklaarde dat de beschieting zo'n drietal jaar voor jullie vertrek rond augustus 2019 plaatsvond aangezien hij ongeveer dertien jaar was toen hij op de hoogte werd gebracht van jullie problemen met de taliban nadat u en uw vader beschoten werden en aangezien jullie volgens hem de eerste dreigbrief die dateert van 24/7/1395 (= 15 oktober 2016) een paar maanden of een jaar na het schietincident op u en uw vader kregen (CGVS J., p. 12, p. 18, p. 21). Het andere schietincident situeerde u vlak voor uw verhuis naar Weyala 11, toen u ongeveer acht jaar oud was (Verklaring DVZ, vraag 10; CGVS, p. 11, p. 14; CGVS J., p. 13). Aangezien u uw geboorte in 2001 situeerde, was dit ongeveer in 2009 of ongeveer tien jaar voor uw vertrek (CGVS, p. 4). Jullie warrige en tegenstrijdige verklaringen over het moment waarop de verschillende schietincidenten zouden plaatsgevonden hebben ondergraven danig de geloofwaardigheid van het plaatsvinden ervan.

Voorts waren uw verklaringen over de schietpartij waarbij u betrokken was weinig consistent met die van uw broer. Zo verklaarde uw broer dat uw vader de tweede keer dat hij beschoten werd samen met u onderweg was naar jullie winkel. Uw broer zei toen ook dat uw vader meerdere keren werd beschoten in de wagen, hetgeen impliceert dat, aangezien hij maar twee keer werd beschoten, hij volgens deze versie van de feiten bij het tweede schietincident ook in de wagen zat (CGVS-vragenlijst J., ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). U verklaarde daarentegen dat jullie beschoten werden toen jullie naar huis stapten vanuit de winkel (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5, CGVS, p. 15). Ook uw broer verklaarde dit zo op het Commissariaat-generaal (CGVS J., p. 11, p. 17). Geconfronteerd met zijn tegenstrijdige verklaringen hierover, ontkende J. gezegd te hebben dat uw vader met de wagen naar de winkel ging toen jullie werden beschoten – hij werd maar één keer in de wagen beschoten toen hij nog taxichauffeur was, dus voor jullie verhuis jaren daarvoor – en zei hij dat de tolk hem toen niet goed begrepen heeft (CGVS J., p. 26). Die uitleg overtuigt niet aangezien hij in het begin enkele opmerkingen maakte over het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze inconsistentie vermeldde hij echter niet bij de zaken die niet goed vertaald zouden geweest zijn (CGVS J., p. 3). Een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen kan bijgevolg niet als afdoende uitleg worden beschouwd. Daarnaast verklaarde u dat de taliban toen dachten dat ze u en uw vader geraakt hadden: daarom riepen ze 'Allahu Akbar' en reden ze weg (CGVS, p. 17). Volgens uw broer daarentegen wisten de taliban dat ze jullie niet geraakt hadden. De volgende dag belden ze immers naar uw paternale oom om te zeggen dat zijn broer geluk had gehad dat hij niet geraakt was. De taliban reden volgens hem weg omdat u en uw vader zich verstopt hadden en omdat ze door hadden dat ze in de buurt van een districtshuis en politie waren (CGVS J., p. 19). Ook jullie verklaringen over het politieonderzoek dat volgde op dit incident waren weinig consistent. U verklaarde immers dat uw oom per gsm had gebeld naar het districtscentrum waardoor er geen bewijs was dat jullie naar de politie zijn gestapt. Jullie hebben ook geen enkel document van hen gekregen (CGVS, p. 16-17). Ook uw broer verklaarde dat uw paternale oom onmiddellijk naar de politie gebeld heeft. Volgens hem is er echter wel bewijs dat jullie naar de politie zijn gestapt, maar ligt dat allemaal in jullie huis en was het moeilijk om eraan te geraken, omdat die documenten in een kist op slot opgeborgen waren (CGVS J., p. 20-21).

Gelet op het voorgaande kan er geen geloof gehecht worden aan het schietincident waarbij u beschoten werd. Omdat uw broer beweerde dat hij naar aanleiding van dit schietincident op de hoogte gebracht werd van het eerdere schietincident waarvan uw vader jaren daarvoor het slachtoffer was geworden (CGVS J.,

p. 12-14, p. 17), kan er hierdoor evenmin nog geloof gehecht worden aan het eerste schietincident waarbij uw vader gevisieerd werd.

Ook aan de beschieting op uw oom H. vlak voor jullie vertrek uit Afghanistan kan geen enkel geloof gehecht worden.

Zo verklaarde uw broer J. op de Dienst Vreemdelingenzaken dat het uw oom N. was die beschoten werd (CGVS-vragenlijst J., ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Hij gaf bij aanvang van het persoonlijk onderhoud weliswaar onmiddellijk aan dat de naam van uw beschoten paternale oom H. was maar dat die naam door de tolk verkeerd vertaald werd als N. (CGVS J., p. 3). Deze uitleg raakt echter kant noch wal. Nergens had uw broer, die zowel een oom met de naam N. als een oom met de naam H. heeft (CGVS J., p. 5), het in zijn verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken immers over uw oom H.. Het is dan ook totaal onaannemelijk dat, indien uw broer werkelijk gezegd zou hebben dat H. beschoten werd, de tolk deze naam verkeerd zou vertaald hebben als N., toevallig de naam van jullie andere oom. Bovendien werden uw broers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken voorgelezen waarna hij ze voor akkoord ondertekende. Deze tegenstrijdigheid op zich zet de geloofwaardigheid van jullie verklaringen over deze beschieting fundamenteel op de helling.

Bovendien heeft u op de Dienst Vreemdelingenzaken zelf niets gezegd over de beschieting van uw oom H. hoewel deze tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal de rechtstreekse aanleiding voor uw vertrek uit Afghanistan bleek te zijn (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5; CGVS, p. 12, p. 18-19). Daardoor kan verwacht worden dat u dit ook op de Dienst Vreemdelingenzaken had vermeld aangezien u daar gevraagd wordt om alle feiten te geven die hebben geleid tot uw vlucht uit uw land van herkomst. Bovendien verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat de beschieting op u en uw vader drie jaar voor uw vertrek plaatsvond. Gevraagd waarom u nog drie jaar wachtte met vluchten antwoordde u toen dat u en uw vader in angst leefden maar greep u deze gelegenheid ook niet aan om over de beschieting op uw oom te spreken (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Toen u bij de start van het persoonlijk onderhoud gevraagd werd of u op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kort over al uw asielmotieven had kunnen spreken antwoordde u positief. U had ook geen opmerkingen over dat gesprek (CGVS, p. 3). Gevraagd waarom u bij de Dienst Vreemdelingenzaken niets heeft gezegd over het incident waarbij uw oom werd beschoten, verklaarde u dat u er gezegd werd om alles in het kort te zeggen (CGVS, p. 22). Die verklaring is onafdoende, aangezien dit incident volgens uw verklaringen op het Commissariaat-generaal net de reden was waarom uw familie tegen u zei dat u het land moest verlaten (CGVS, p. 23). Deze cruciale lacune in uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken ondergraaft wederom de geloofwaardigheid van het schietincident waarbij uw oom H. werd gevisieerd.

Dat er hieraan geen geloof gehecht kan worden, wordt bevestigd door jullie inconsistente verklaringen daarover. U verklaarde immers dat de beschieting op uw oom zo'n tien dagen voor uw vertrek gebeurde (CGVS, p. 18). Uw broer, die op hetzelfde moment als u vertrok, verklaarde daarentegen dat de beschieting ongeveer drie maanden voor jullie vertrek plaatsvond (CGVS J., p. 8, p. 11, p. 24-25). U verklaarde ook nog dat ze uw oom beneden aan zijn benen raakten (CGVS, p. 18). Uw broer verklaarde daarentegen dat ze uw oom beschoten onder aan zijn rug, op zijn heup (CGVS J., p. 11, p. 24).

Daarnaast is ook de houding van uw oom weinig aannemelijk. Jullie kregen jarenlang immers verschillende dreigtelefoons van onbekende nummers waarin ze zeiden dat jullie allemaal spionnen zijn en dat ze jullie niet met rust zouden laten (CGVS, p. 15). Toch ging uw oom zomaar 's nachts naar buiten toen iemand hem belde met de boodschap dat ze vrienden van hem waren en dat hij naar buiten moest komen. Uw oom ging daarna naar buiten omdat hij dacht dat het mogelijk was dat die persoon een vriend van hem was en dat hij hem gewoon aan het plagen was (CGVS, p. 18). Het is weinig ernstig dat uw oom dit risico zou nemen indien uw familie werkelijk al jarenlang intensief zowel telefonisch als schriftelijk bedreigd zou geweest zijn door de taliban en indien uw vader werkelijk al twee keer beschoten zou geweest zijn door hen. Gevraagd waarom uw oom dat risico nam kwam u niet verder dan de bewering dat hij het niet besepte en dat hij niks tegen jullie gezegd heeft en gewoon naar buiten is gegaan (CGVS, p. 18). Het is weinig aannemelijk dat uw oom niet zou beseffen dat dit een risico is hoewel jullie volgens u niet konden slapen uit schrik, altijd alert waren en wapens in huis hadden om zich te beschermen (CGVS, p. 17). Ook de houding van uw oom na de beschieting is moeilijk te verzoenen met jullie angst voor de taliban. Uw oom ging immers naar een kinesist in Chaparhar, op een uur van jullie woonplaats (CGVS, p. 15, p. 18; CGVS J., p. 24). U verklaarde eerder echter dat er geen taliban in jullie woonplaats waren maar in Chaparhar wel, in die mate zelfs dat de politie bang was om naar Chaparhar te gaan (CGVS, p. 15, p. 17; CGVS J., p. 21). Ook de taliban die u en uw vader zouden hebben neergeschoten vluchtten na de mislukte aanslag op jullie richting Chaparhar (CGVS J., p. 21). Aangezien de taliban altijd op zoek waren naar een kans om jullie af te maken (CGVS, p. 15, p. 20), is het weinig geloofwaardig dat uw oom zich naar Chaparhar zou begeven voor de verzorging van zijn letsel dat bovendien veroorzaakt zou zijn door de taliban. Jullie woonden immers vlakbij de grootstad Jalalabad in het district Behsud waardoor het niet aannemelijk is dat uw oom niet naar daar voor verzorging kon gaan. Uw broer erkende

ook dat er andere kinesisten dichterbij waren (CGVS J., p. 24). Door deze merkwaardige houding van uw oom tijdens en na de schietpartij worden ook uw verklaringen over jullie jarenlange problemen met de taliban verder ondermijnd.

Tot slot legde u niet het minste begin van bewijs van de ziekenhuisopname van uw oom H. neer. Nochtans beweerden u en uw broer dat er ter staving hiervan medische documenten bij u thuis lagen (CGVS, p. 19; CGVS J., p. 24). Ofschoon u beweerde dat u niemand had die deze documenten kon bezorgen (CGVS, p. 19), blijkt uit uw broers verklaringen dat jullie contact kunnen leggen met een buurman die naar jullie huis kan gaan (CGVS J., p. 10-11). Door het niet neerleggen van deze medische documenten, ofschoon dit redelijkerwijs van u kon verwacht worden, wordt de geloofwaardigheid van de schietpartij opnieuw ondermijnd.

Gelet op het voorgaande kan er niet het minste geloof aan uw rechtstreekse vluchtaanleiding, met name het schietincident waarbij uw oom H. werd geïdoleerd, gehecht worden.

Doordat er geen geloof gehecht kan worden aan de schietpartijen op u, uw vader en uw oom kan er ook geen geloof gehecht worden aan de dreigtelefoons en de dreigbrieven die jullie ontvingen en die jullie met de hierboven vermelde incidenten in verband brachten. De eerste dreigbrief zou immers een paar maanden of een jaar na het schietincident waar uw vader en uw broer bij betrokken waren gekomen zijn en werd volgens uw broer gestuurd omdat ze uw vader toen niet geraakt hadden (CGVS J., p. 22). Ook de dreigtelefoons staan in verband met de schietincidenten. Zo verklaarde u dat uw vader na het eerste schietincident opgebeld werd en dat er door de beller verwezen werd naar de even daarvoor mislukte aanslag (CGVS, p. 13). Betreffende het schietincident waarbij u zelf geïdoleerd werd zei u dat jullie beschoten werden omdat ze jullie daarvoor al bedreigd hadden en hadden gezegd dat ze jullie niet gerust zouden laten en dat ze jullie zouden doden (CGVS, p. 16; CGVS J., p. 17, p. 19, p. 25). Ongeveer een of twee weken na de beschieting op uw oom H., zouden de taliban gebeld hebben om te zeggen dat zij het gedaan hadden (CGVS J., p. 24). Gelet op de door jullie gelegde verbanden tussen de dreigtelefoons en -brieven enerzijds en de schietincidenten waaraan er geen geloof gehecht kan worden anderzijds kan er aan deze telefonische en schriftelijke bedreigingen evenmin nog enig geloof gehecht worden.

Dat aan deze dreigtelefoons en -brieven geen geloof kan worden gehecht, blijkt tevens uit het opmerkelijke feit dat noch u, noch uw broer iets vermeld hebben over deze bedreigingen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Nochtans werd u tijdens uw gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk gevraagd waarom u na de beschieting waarbij u werd geïdoleerd nog drie jaar wachtte alvorens te vluchten. U antwoordde dat u uw vader in de winkel hielp maar dat jullie wel angst hadden. Deze gelegenheid greep u echter vreemd genoeg niet te baat om te vermelden dat jullie nog frequent dreigtelefoons en nog twee dreigbrieven ontvangen zouden hebben (CGVSvragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5; CGVS-vragenlijst J., ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Indien jullie werkelijk nog zo vaak bedreigd zouden zijn geweest, kon echter redelijkerwijs van u verwacht worden dat u dit toen had vermeld. In dit verband is het overigens merkwaardig dat u aanvankelijk op het Commissariaatgeneraal zei dat de taliban 'heel veel' brieven gestuurd heeft terwijl u even later verklaarde dat ze maar twee dreigbrieven gestuurd hebben (CGVS, p. 20).

Voorts is het opmerkelijk dat de dreigbrieven pas zeer laat, i.e. pas tijdens het persoonlijk onderhoud van uw broer op het Commissariaat-generaal, bezorgd werden aan het Commissariaat-generaal. U kon deze brieven tijdens uw persoonlijk onderhoud immers niet neerleggen omdat u niemand had die naar uw huis kon gaan en deze documenten naar u kon doorsturen (CGVS, p. 11, p. 20-21). U voegde hieraan toe dat u iemand zocht om deze documenten alsnog te bezorgen (CGVS, p. 11). Die verklaring voor het laattijdig neerleggen van deze brieven is weinig overtuigend aangezien het document van de eigendomsverkoop, waarvan u al ten tijde van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal in het bezit was, gestuurd werd door een buur van u die in de immobiliën werkte (CGVS, p. 11) en aangezien uit de verklaringen van uw broer, die een maand na u op het Commissariaat-generaal werd gehoord, blijkt dat de dreigbrieven ook door de immomakelaar aan jullie zouden zijn overgemaakt nadat u tegen uw paternale oom had gezegd dat u gevraagd werd naar de dreigbrieven en wapenvergunningen (CGVS J., p. 10). Het is dan ook bijzonder opmerkelijk dat u, die, zoals aangehaald, op het Commissariaat-generaal beweerde een methode te zoeken om de dreigbrieven uit Afghanistan te kunnen ontvangen, niet eerder aan uw buurman naar deze brieven gevraagd zou hebben, die nochtans de kern van uw asielrelaas staven, maar enkel naar de verkoopakte van jullie eigendom, die op zich jullie problemen niet staft. De laattijdige bezorging van deze dreigbrieven aan het Commissariaat-generaal doet dan ook de wenkbrauwen fronsen. Mede gelet op de wijdverspreide corruptie met Afghaanse documenten, zie infra, zet deze bevinding de bewijswaarde ervan danig op de helling.

Ook de inhoud van deze brieven is merkwaardig. Zo staat er in de eerste brief niet vermeld voor wie die bestemd is. De tweede brief staat dan weer gedateerd op 28/05/1397 (= 19 augustus 2018). Volgens uw broer werd deze brief nochtans pas een maand na de beschieting van uw oom H. neergelegd (CGVS J., p. 22). Volgens uw verklaringen verlieten jullie het land evenwel tien dagen na deze beschieting (CGVS, p. 18) en volgens uw broers verklaringen verlieten jullie drie maanden na de schietpartij, en dus twee

maanden na het bezorgen van de brief, jullie land (CGVS J., p. 8), waardoor jullie al in de loop van 2018 zouden moeten vertrokken zijn. U verklaarde echter dat u in augustus 2019 vertrokken bent (CGVS, p. 9). Bovendien is het merkwaardig dat er in deze brief uit 2018 die aan uw oom N. gericht is staat dat 'van dan af' zijn familieleden het doelwit zullen worden. Dat statement is moeilijk te verzoenen met uw verklaringen dat uw familie al jaren het doelwit van de taliban geweest zou zijn zoals geïllustreerd door de twee beschietingen op uw vader.

Tot slot kan er ook aan de verdwijning van uw vader en uw oudste paternale oom op de dag van de machtsovername geen geloof gehecht worden. Naast het feit dat u beweerde dat deze verdwijning in verband stond met jullie eerdere problemen, waaraan geen geloof gehecht kon worden, waardoor de geloofwaardigheid van deze verdwijning a priori al ongeloofwaardig overkomt (CGVS, p. 22; CGVS J., p. 25), is het merkwaardig dat uw drie ooms op de dag van de machtsovername het nodig vonden om naar het buitenland te vertrekken maar dat uw vader en uw oudste paternale oom in Afghanistan bleven, omdat zij alles in verband met jullie winkels daar moesten regelen en daarna pas zouden vertrekken (CGVS, p. 6-7). Nochtans zou uw vader toen al tweemaal beschoten geweest zijn door de taliban. Toch dachten ze volgens uw broer dat ze het huis zouden kunnen bewaken en dat ze geen problemen zouden krijgen (CGVS J., p. 26). Voorts dient er gewezen te worden op een fundamentele tegenstrijdigheid in jullie verklaringen. Hoewel u verklaarde dat uw moeder op het moment van zijn ontvoering thuis was en dat zij en uw jongere broer aan het huilen waren toen hij meegenomen werd (CGVS, p. 6, p. 8), verklaarde uw broer J. dat er op dat moment niemand anders thuis was behalve uw vader en uw paternale oom die ontvoerd werden. Uw moeder was die ochtend immers al met haar kinderen vertrokken naar Sher Mezzi om bij haar vader te gaan wonen (CGVS J., p. 5-6). Deze tegenstrijdigheid op zich is zo ernstig dat er geen geloof meer aan de ontvoering van uw twee familieleden kan gehecht worden. Dat hieraan geen geloof gehecht kan worden, wordt bijkomend bevestigd door een aantal kleinere tegenstrijdigheden. Zo verklaarde u aanvankelijk dat de ontvoering in de namiddag plaatsvond (CGVS, p. 7), terwijl u even later meende dat dit 's nachts gebeurde (CGVS, p. 8) om uiteindelijk te beweren dat dit heel laat in de namiddag gebeurde, net voor de avond (CGVS, p. 8). Bovendien verklaarde u dat uw ooms, die even voor de ontvoering naar het buitenland gevlucht waren, op de hoogte waren van wat er met uw vader gebeurd was omdat er op een op Facebook door burens geplaatste post stond dat uw vader was meegenomen door dieven maar dat jullie zo wel wisten wie hem werkelijk had meegenomen (CGVS, p. 7). Uw broer verklaarde echter dat er op Facebook stond dat uw vader werd opgepakt door de taliban (CGVS J., p. 6). Gelet op het voorgaande heeft u niet aannemelijk gemaakt dat uw familie problemen heeft met de taliban omwille van de werkzaamheden van uw ooms.

Betreffende de activiteiten van uw ooms, waar op zich niet meteen aan getwijfeld wordt, kan hieraan nog toegevoegd worden dat uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die behoorden tot de voormalige overheid te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt in dit verband aan dat uw oom beschoten werd en dat jullie als familie dreig telefoons en -berichten ontvingen. Hieraan kon echter, zoals hierboven vastgesteld, geen geloof gehecht worden. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen hierover toont u de problematische situatie waarin uw ooms zich volgens uw verklaringen bevinden niet aan. Wat uw situatie betreft, kan vooreerst worden opgemerkt dat familieleden van personen met bepaalde profielen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. De door u in dit verband aangehaalde feiten zijn echter, zoals vastgesteld, ongeloofwaardig. Het loutere feit dat u mogelijks een familielid bent van een medewerker van de voormalige overheid is onvoldoende om een nood aan internationale bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken, temeer daar, gelet op de ongeloofwaardige verdwijning van uw vader en oom, uit niets blijkt dat zij zich buiten Afghanistan zouden bevinden en dat zij aldaar problemen zouden ondervinden. U toont dan ook niet aan dat u in tegenstelling tot uw vader en oom in geval van terugkeer ten gevolge van uw ooms' activiteiten wél zou worden vervolgd.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een

fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om

het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te

voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu_Citry_Mazar_Sharif_en_de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EU_AA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees

voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u, die nog steeds een praktiserende moslim bent (CGVS, p. 9), echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet veranderen. De werkzaamheden van uw ooms worden hier immers niet ter discussie gesteld. Uit de foto van uw oom H. op krukken kan niet afgeleid worden waarom hij op krukken moet lopen. Uit de foto waarop u te zien bent met een wapen kan niet afgeleid worden in welke context en met welk doel u een wapen droeg, temeer daar u het Commissariaatgeneraal de wapenvergunning niet kon bezorgen (CGVS, p. 11). De verkoopakte van jullie eigendom biedt geen ondersteuning voor uw asielrelaas. De foto's van u en uw broer in de winkel tonen aan dat jullie een winkel hadden. Hieraan wordt niet getwijfeld. De taskara's van u en uw familieleden tonen hoogstens jullie identiteit aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat Afghaanse documenten een zeer beperkte waarde hebben bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse verzoeker of bij het ondersteunen van het asielrelaas, aangezien uit objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het administratief dossier toegevoegd is, blijkt dat vervalste (identiteits)documenten gemakkelijk te verkrijgen zijn in Afghanistan. De door uw broer neergelegde dreigbrieven werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

2.1 Op 18 januari 2023 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023;
- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- EASO Afghanistan Country Focus , januari 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, december 2023;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023.

2.2 Verzoeker heeft op 22 januari 2024 een aanvullende nota overgemaakt waarbij hij de beslissing van 19 oktober 2023 tot toekenning van de vluchtelingenstatus overlegt van zijn neef R.S. en van zijn neef R.I.

2.3 Verzoeker heeft op 23 januari 2024 een aanvullende nota overgemaakt met volgende documenten:

- een dreigbrief van 15 oktober 2016 met beëdigde vertaling
- een dreigbrief van 19 augustus 2018 met beëdigde vertaling
- Taskara van oom N. met beëdigde vertaling
- Taskara verzoeker met beëdigde vertaling
- beëdigde vertaling van Taskara van J. N.
- Taskara met beëdigde vertaling van R.H.
- medisch document van dhr. H.
- licentie jeugdraad met beëdigde vertaling
- Refugee Protection Claimant Document van Canada van 18 januari 2023 mbt dhr. H.N.
- identiteitskaarten familieleden
- foto's van verzoeker met oom
- arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid van 13 december 2023 tot 16 december 2023.

2.4 Verzoeker heeft op 24 januari 2024 een aanvullende nota overgemaakt met volgende documenten:

- arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid van 13 december 2023 tot 16 december 2023
- werkfiche van 12 juli 2022 en van 3 juli 2023
- 11 loonbrieven en 10 loonafrekeningen, periode 2022-2023
- verblijfskaart van dhr. A.P.
- document van de CGVS betreffende afgifte vluchtelingenattest en getuigschrift identiteit van R.I. en R.S (neven).

3. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in het enige middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker houdt in eerste instantie voor dat verweerder onterecht besloot dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

In casu heeft verweerder vastgesteld dat de verklaringen die verzoeker, met het oog op het verwerven van een internationale beschermingsstatus, aflegde ongeloofwaardig zijn en de door hem aangebrachte stukken niet toelaten anders te oordelen.

De motivering in de bestreden beslissing steunt op volgende elementen:

- verzoeker en zijn broer J. leggen warrige en tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop de schietpartijen hebben plaatsgevonden;
- over het verloop van de schietpartij waarbij verzoeker betrokken was zijn de door hem afgelegde verklaringen niet consistent met die van zijn broer. Ook de verklaringen van verzoeker en zijn broer met betrekking tot het politieonderzoek dat volgde op het schietincident zijn niet consistent;
- er kan geen geloof worden gehecht aan het schietincident waarvan zijn vader jaren daarvoor slachtoffer was aangezien geen geloof kan worden gehecht aan het schietincident waarbij verzoeker werd beschoten;
- er kan geen geloof worden gehecht aan de beschieting op zijn oom H. vlak voor zijn vertrek uit Afghanistan aangezien verzoekers broer verklaarde dat hun oom N. werd beschoten. Bovendien heeft verzoeker op de DVZ niets vermeld over de beschieting van zijn oom H. terwijl dit schietincident de directe aanleiding was waarom verzoeker en zijn broer zijn vertrokken uit Afghanistan;
- verzoeker en zijn broer legden bovendien inconsistente verklaringen af over het moment van de schietpartij op hun oom en waar hij precies op zijn lichaam is geraakt;
- de houding van hun oom om s' nachts naar buiten te komen na een onbekend telefoontje valt niet te rijmen met de bedreigingen en schietpartijen waaronder de familie al jaren te lijden had;
- dat verzoekers oom zich vervolgens liet verzorgen door een kinesist in Chapartar is niet geloofwaardig, nu de Taliban zich in Chapartar ophielden en zij vlakbij de grootstad Jalalabad woonden en verzoekers broer verklaarde dat er andere kinesisten dichterbij waren;
- dat verzoeker geen begin van bewijs van de ziekenhuisopname van zijn oom H. kon neerleggen terwijl de medische documenten thuis lagen en verzoeker en zijn broer contact konden leggen met de buurman die naar hun huis kon gaan, is opmerkelijk;
- verzoeker en zijn broer leggen verbanden tussen de dreigtelefoons en -brieven enerzijds en de schietincidenten anderzijds. Nu er geen geloof kan worden gehecht aan de schietincidenten kan er evenmin geloof worden gehecht aan de dreigtelefoons en -brieven.
- verzoeker heeft de dreigbrieven pas zeer laat, met name tijdens het persoonlijk onderhoud van zijn broer op het CGVS neergelegd terwijl verzoeker wel de verkoopakte van het huis kon voorleggen. Deze akte werd gestuurd door de buurman, dezelfde buurman die achteraf ook de dreigbrieven heeft verstuurd. De laattijdige bezorging van de dreigbrieven zet de bewijswaarde van deze brieven, gelet op de wijdverspreide corruptie met Afgaanse documenten, op een helling;
- ook de inhoud van de dreigbrieven stemt niet overeen met de door verzoekers afgelegde verklaringen en de verklaringen afgelegd door zijn broer;
- aan de verdwijning van verzoekers broer en oudste paternale oom op de dag van de machtsovername kan geen geloof worden gehecht, nu verzoeker verklaarde dat zijn moeder en jongere broer aanwezig

waren in het huis op het moment van de ontvoering van hun vader, terwijl verzoekers broer verklaarde dat niemand aanwezig was in het huis en zijn moeder met de kinderen reeds vertrokken was om bij haar vader te gaan wonen;

- verder legden verzoeker en zijn broer tegenstrijdige of inconsistente verklaringen af over de omstandigheden van de ontvoering;
- verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn familie problemen heeft met de taliban omwille van de werkzaamheden van zijn ooms.

De Raad stelt na kennisname van de elementen in het dossier vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die de voorstaande pertinente motieven kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoeker betoogt in het verzoekschrift dat de tegenstrijdigheid in verband met de exacte datum van de schietpartij die tussen 10 dagen en 3 maanden voor hun vertrek lag, irrelevant is, nu verzoeker en zijn broer Afghanistan meer dan 4 jaar geleden hebben verlaten en rekening houdende met het trauma dat zij hebben opgelopen.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd:

“Er kan echter geen geloof gehecht worden aan de twee schietincidenten waarbij uw vader – en u één keer – betrokken was.

Vooreerst legden jullie warrige en zelfs tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop de verschillende schietincidenten plaatsgevonden zouden hebben. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde J. dat uw vader ongeveer drie jaar eerder in dezelfde periode als uw oom meermaals beschoten werd (CGVS-vragenlijst J., ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). De beschieting van uw oom situeerden jullie op het Commissariaatgeneraal nochtans beiden in de maanden voor jullie vertrek: u verklaarde dat dit zo'n tien dagen voor uw vertrek was, terwijl uw broer zei dat dit drie maanden voor jullie vertrek was (CGVS, p. 18, CGVS J., p. 8, p. 11). De twee andere schietincidenten – de enige twee waarbij uw vader betrokken was – situeerden jullie in een compleet andere periode dan dit (enige) schietincident waarbij uw oom betrokken was. Ofschoon u op het Commissariaatgeneraal niet meteen een inschatting kon maken van het moment waarop dit schietincident waarbij u betrokken was plaatsvond, situeerde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dit schietincident drie jaar voor uw vertrek (CGVSvragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Ook uw broer J. verklaarde dat de beschieting zo'n drietal jaar voor jullie vertrek rond augustus 2019 plaatsvond aangezien hij ongeveer dertien jaar was toen hij op de hoogte werd gebracht van jullie problemen met de taliban nadat u en uw vader beschoten werden en aangezien jullie volgens hem de eerste dreigbrief die dateert van 24/7/1395 (= 15 oktober 2016) een paar maanden of een jaar na het schietincident op u en uw vader kregen (CGVS J., p. 12, p. 18, p. 21). Het andere schietincident situeerde u vlak voor uw verhuis naar Weyala 11, toen u ongeveer acht jaar oud was (Verklaring DVZ, vraag 10; CGVS, p. 11, p. 14; CGVS J., p. 13). Aangezien u uw geboorte in 2001 situeerde, was dit ongeveer in 2009 of ongeveer tien jaar voor uw vertrek (CGVS, p. 4). Jullie warrige en tegenstrijdige verklaringen over het moment waarop de verschillende schietincidenten zouden plaatsgevonden hebben ondergraven danig de geloofwaardigheid van het plaatsvinden ervan.

Voorts waren uw verklaringen over de schietpartij waarbij u betrokken was weinig consistent met die van uw broer. Zo verklaarde uw broer dat uw vader de tweede keer dat hij beschoten werd samen met u onderweg was naar jullie winkel. Uw broer zei toen ook dat uw vader meerdere keren werd beschoten in de wagen, hetgeen impliceert dat, aangezien hij maar twee keer werd beschoten, hij volgens deze versie van de feiten bij het tweede schietincident ook in de wagen zat (CGVS-vragenlijst J., ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). U verklaarde daarentegen dat jullie beschoten werden toen jullie naar huis stapten vanuit de winkel (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5, CGVS, p. 15). Ook uw broer verklaarde dit zo op het Commissariaat-generaal (CGVS J., p. 11, p. 17). Geconfronteerd met zijn tegenstrijdige verklaringen hierover, ontkende J. gezegd te hebben dat uw vader met de wagen naar de winkel ging toen jullie werden beschoten – hij werd maar één keer in de wagen beschoten toen hij nog taxichauffeur was, dus voor jullie verhuis jaren daarvoor – en zei hij dat de tolk hem toen niet goed begrepen heeft (CGVS J., p. 26). Die uitleg overtuigt niet aangezien hij in het begin enkele opmerkingen maakte over het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze inconsistentie vermeldde hij echter niet bij de zaken die niet goed vertaald zouden geweest zijn (CGVS J., p. 3). Een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen kan bijgevolg niet als afdoende uitleg worden beschouwd. Daarnaast verklaarde u dat de taliban toen dachten dat ze u en uw vader geraakt hadden: daarom riepen ze ‘Allahu Akbar’ en reden ze weg (CGVS, p. 17). Volgens uw broer daarentegen wisten de taliban dat ze jullie niet geraakt hadden. De

volgende dag belden ze immers naar uw paternale oom om te zeggen dat zijn broer geluk had gehad dat hij niet geraakt was. De taliban reden volgens hem weg omdat u en uw vader zich verstopt hadden en omdat ze door hadden dat ze in de buurt van een districtshuis en politie waren (CGVS J., p. 19). Ook jullie verklaringen over het politieonderzoek dat volgde op dit incident waren weinig consistent. U verklaarde immers dat uw oom per gsm had gebeld naar het districtscentrum waardoor er geen bewijs was dat jullie naar de politie zijn gestapt. Jullie hebben ook geen enkel document van hen gekregen (CGVS, p. 16-17). Ook uw broer verklaarde dat uw paternale oom onmiddellijk naar de politie gebeld heeft. Volgens hem is er echter wel bewijs dat jullie naar de politie zijn gestapt, maar ligt dat allemaal in jullie huis en was het moeilijk om eraan te geraken, omdat die documenten in een kist op slot opgeborgen waren (CGVS J., p. 20-21)."

Waar verzoeker betoogt dat de inconsistenties met betrekking tot het moment van de tweede schietpartij niet relevant zijn, gaat hij voorbij aan de door de CVGS vastgestelde inconsistenties over het verdere verloop van het tweede schietincident. Zo verklaarde verzoekers broer dat hun vader ook bij het tweede schietincident in de wagen zat terwijl verzoeker verklaarde dat hij en zijn vader naar huis stapten vanuit de winkel. Verzoeker verklaarde verder dat de taliban toen dachten dat hij en zijn vader geraakt waren terwijl verzoekers broer verklaarde dat de taliban wisten dat verzoeker en zijn vader niet geraakt waren. Ook verzoekers verklaringen en die van zijn broer over het politieonderzoek dat volgde op dit schietincident waren niet consistent. In weerwil van verzoekers betoog betreffen de inconsistenties in de verklaringen niet enkel het moment van de tweede schietpartij doch zijn er meerdere inconsistente verklaringen afgelegd door verzoeker en zijn broer over het verloop van de schietpartij en het politieonderzoek dat volgde op dit incident. Verzoeker slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven te ontkrachten.

Verzoeker bevestigt dat zijn vader twee maal werd aangevallen, een eerste aanval vond 8 jaar geleden plaats en de tweede aanval vond in 2017 plaats.

De algehele lezing van de verklaringen van verzoeker en zijn broer betreffende de schietpartijen, zoals hierboven geciteerd, laat evenwel terecht toe vast te stellen dat er geen geloof kan worden gehecht aan de schietpartij waarbij verzoeker beschoten werd, waardoor er evenmin nog geloof kan worden gehecht aan de eerste schietpartij waarbij zijn vader werd geïdoleerd. De Raad ziet niet in op welke wijze de stelling in het verzoekschrift: *"de eerste aanval vond 8 jaar geleden plaats in Khogyani en de tweede aanval vond plaats in 2017 in de winkel in Behsud"* afbreuk kan doen aan voorgaande vaststellingen.

Waar verzoeker wordt verweten tijdens het eerste gehoor op de DVZ niets vermeld te hebben over de dood van zijn oom H. heeft verzoeker geantwoord dat hij niet in de gelegenheid werd gesteld om alles in detail uit te leggen.

De Raad kan evenwel verweerder volgen waar hij in de bestreden beslissing stelt dat verzoekers verklaring over deze lancune op het eerste gehoor niet volstaat aangezien de beschieting op zijn oom H. volgens verzoekers verklaringen de rechtstreekse aanleiding was dat hij uit het land diende te vluchten. Bovendien werd bij de start van het persoonlijk onderhoud op het CGVS aan verzoeker gevraagd of hij op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kort over al zijn asielmotieven heeft kunnen spreken (CGVS, p.3). Verzoeker beantwoordde de vraag positief en had ook geen opmerkingen over dit gesprek (CGVS, p. 3). Verzoeker gaat ook voorbij aan de verklaring van zijn broer op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn oom N. in plaats van zijn oom H. werd beschoten (CGVS-vragenlijst J., ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Deze fundamentele tegenstrijdigheid zet de geloofwaardigheid over de beschieting van verzoekers oom H. op de helling en de Raad merkt op dat verzoeker deze tegenstrijdigheid in het verzoekschrift onbesproken laat. Waar verzoeker opmerkt dat aan het politieke profiel van zijn ooms door de CGVS niet wordt getwijfeld, doet hij geen afbreuk aan de voorgaande vastgestelde tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van het schietincident op zijn oom H. ondergraaft. Ook verzoekers volgehouden verklaring dat zijn oom gewond was geraakt om in angst te leven en daarom het risico nam om na het onbekende telefoontje naar buiten te gaan, weerlegt niet of biedt geen verklaring aan de tegenstrijdige verklaringen afgelegd door verzoeker en zijn broer met betrekking tot het schietincident.

Verzoeker meent dat ten onrechte de voorgelegde documenten worden afgewezen door de CGVS.

Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd:

"Tot slot legde u niet het minste begin van bewijs van de ziekenhuisopname van uw oom H. neer. Nochtans beweerden u en uw broer dat er ter staving hiervan medische documenten bij u thuis lagen (CGVS, p. 19; CGVS J., p. 24). Ofschoon u beweerde dat u niemand had die deze documenten kon

bezorgen (CGVS, p. 19), blijkt uit uw broers verklaringen dat jullie contact kunnen leggen met een buurman die naar jullie huis kan gaan (CGVS J., p. 10-11). Door het niet neerleggen van deze medische documenten, ofschoon dit redelijkerwijs van u kon verwacht worden, wordt de geloofwaardigheid van de schietpartij opnieuw ondermijnd.

Gelet op het voorgaande kan er niet het minste geloof aan uw rechtstreekse vluchtaanleiding, met name het schietincident waarbij uw oom H. werd geïdoleerd, gehecht worden.

Doordat er geen geloof gehecht kan worden aan de schietpartijen op u, uw vader en uw oom kan er ook geen geloof gehecht worden aan de dreigtelefoons en de dreigbrieven die jullie ontvingen en die jullie met de hierboven vermelde incidenten in verband brachten. De eerste dreigbrief zou immers een paar maanden of een jaar na het schietincident waar uw vader en uw broer bij betrokken waren gekomen zijn en werd volgens uw broer gestuurd omdat ze uw vader toen niet geraakt hadden (CGVS J., p. 22). Ook de dreigtelefoons staan in verband met de schietincidenten. Zo verklaarde u dat uw vader na het eerste schietincident opgebeld werd en dat er door de beller verwezen werd naar de even daarvoor mislukte aanslag (CGVS, p. 13). Betreffende het schietincident waarbij u zelf geïdoleerd werd zei u dat jullie beschoten werden omdat ze jullie daarvoor al bedreigd hadden en hadden gezegd dat ze jullie niet gerust zouden laten en dat ze jullie zouden doden (CGVS, p. 16; CGVS J., p. 17, p. 19, p. 25). Ongeveer een of twee weken na de beschieting op uw oom H., zouden de taliban gebeld hebben om te zeggen dat zij het gedaan hadden (CGVS J., p. 24). Gelet op de door jullie gelegde verbanden tussen de dreigtelefoons en -brieven enerzijds en de schietincidenten waaraan er geen geloof gehecht kan worden anderzijds kan er aan deze telefonische en schriftelijke bedreigingen evenmin nog enig geloof gehecht worden.

Dat aan deze dreigtelefoons en -brieven geen geloof kan worden gehecht, blijkt tevens uit het opmerkelijke feit dat noch u, noch uw broer iets vermeld hebben over deze bedreigingen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Nochtans werd u tijdens uw gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk gevraagd waarom u na de beschieting waarbij u werd geïdoleerd nog drie jaar wachtte alvorens te vluchten. U antwoordde dat u uw vader in de winkel hielp maar dat jullie wel angst hadden. Deze gelegenheid greep u echter vreemd genoeg niet te baat om te vermelden dat jullie nog frequent dreigtelefoons en nog twee dreigbrieven ontvangen zouden hebben (CGVSvragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5; CGVS-vragenlijst J., ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Indien jullie werkelijk nog zo vaak bedreigd zouden zijn geweest, kon echter redelijkerwijs van u verwacht worden dat u dit toen had vermeld. In dit verband is het overigens merkwaardig dat u aanvankelijk op het Commissariaatgeneraal zei dat de taliban 'heel veel' brieven gestuurd heeft terwijl u even later verklaarde dat ze maar twee dreigbrieven gestuurd hebben (CGVS, p. 20).

Voorts is het opmerkelijk dat de dreigbrieven pas zeer laat, i.e. pas tijdens het persoonlijk onderhoud van uw broer op het Commissariaat-generaal, bezorgd werden aan het Commissariaat-generaal. U kon deze brieven tijdens uw persoonlijk onderhoud immers niet neerleggen omdat u niemand had die naar uw huis kon gaan en deze documenten naar u kon doorsturen (CGVS, p. 11, p. 20-21). U voegde hieraan toe dat u iemand zocht om deze documenten alsnog te bezorgen (CGVS, p. 11). Die verklaring voor het laattijdig neerleggen van deze brieven is weinig overtuigend aangezien het document van de eigendomsverkoop, waarvan u al ten tijde van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal in het bezit was, gestuurd werd door een buur van u die in de immobiliën werkte (CGVS, p. 11) en aangezien uit de verklaringen van uw broer, die een maand na u op het Commissariaat-generaal werd gehoord, blijkt dat de dreigbrieven ook door de immomakelaar aan jullie zouden zijn overgemaakt nadat u tegen uw paternale oom had gezegd dat u gevraagd werd naar de dreigbrieven en wapenvergunningen (CGVS J., p. 10). Het is dan ook bijzonder opmerkelijk dat u, die, zoals aangehaald, op het Commissariaat-generaal beweerde een methode te zoeken om de dreigbrieven uit Afghanistan te kunnen ontvangen, niet eerder aan uw buurman naar deze brieven gevraagd zou hebben, die nochtans de kern van uw asielrelaas staven, maar enkel naar de verkoopakte van jullie eigendom, die op zich jullie problemen niet staft. De laattijdige bezorging van deze dreigbrieven aan het Commissariaat-generaal doet dan ook de wenkbrauwen fronsen. Mede gelet op de wijdverspreide corruptie met Afghaanse documenten, zie infra, zet deze bevinding de bewijswaarde ervan danig op de helling.

Ook de inhoud van deze brieven is merkwaardig. Zo staat er in de eerste brief niet vermeld voor wie die bestemd is. De tweede brief staat dan weer gedateerd op 28/05/1397 (= 19 augustus 2018). Volgens uw broer werd deze brief nochtans pas een maand na de beschieting van uw oom H. neergelegd (CGVS J., p. 22). Volgens uw verklaringen verlieten jullie het land evenwel tien dagen na deze beschieting (CGVS, p. 18) en volgens uw broers verklaringen verlieten jullie drie maanden na de schietpartij, en dus twee maanden na het bezorgen van de brief, jullie land (CGVS J., p. 8), waardoor jullie al in de loop van 2018 zouden moeten vertrokken zijn. U verklaarde echter dat u in augustus 2019 vertrokken bent (CGVS, p. 9). Bovendien is het merkwaardig dat er in deze brief uit 2018 die aan uw oom N. gericht is staat dat 'van dan af' zijn familieleden het doelwit zullen worden. Dat statement is moeilijk te verzoenen met uw verklaringen dat uw familie al jaren het doelwit van de taliban geweest zou zijn zoals geïllustreerd door de twee beschietingen op uw vader.

(...)

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet veranderen. De werkzaamheden van uw ooms worden hier immers niet ter discussie gesteld. Uit de foto van uw oom H. op krukken kan niet afgeleid worden waarom hij op krukken moet lopen. Uit de foto waarop u te zien bent met een wapen kan niet afgeleid worden in welke context en met welk doel u een wapen droeg, temeer daar u het Commissariaatgeneraal de wapenvergunning niet kon bezorgen (CGVS, p. 11). De verkoopakte van jullie eigendom biedt geen ondersteuning voor uw asielrelaas. De foto's van u en uw broer in de winkel tonen aan dat jullie een winkel hadden. Hieraan wordt niet getwijfeld. De taskara's van u en uw familieleden tonen hoogstens jullie identiteit aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat Afghaanse documenten een zeer beperkte waarde hebben bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse verzoeker of bij het ondersteunen van het asielrelaas, aangezien uit objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het administratief dossier toegevoegd is, blijkt dat vervalste (identiteits)documenten gemakkelijk te verkrijgen zijn in Afghanistan. De door uw broer neergelegde dreigbrieven werden hierboven reeds besproken."

Verzoeker doet geen afbreuk aan de uitgebreide motivering in de bestreden beslissing waarom verzoeker de documenten over de ziekenhuisopname niet kon voorleggen en de dreigbrieven pas laat in de procedure werden voorgelegd terwijl verzoekers buurman wel toegang had tot hun huis en bijvoorbeeld de verkoopakte kon overmaken en later ook de dreigbrieven. In weerwil van verzoekers betoog kan uit de lezing van de uitgebreide motieven in de bestreden beslissing niet worden afgeleid dat de voorgelegde documenten "zonder geldige reden door het CGVS worden afgewezen".

Verzoeker meent in het verzoekschrift dat het feit dat er bepaalde tegenstrijdigheden in zijn asielrelaas zijn gesloten geen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan en verwijst naar psychologisch onderzoek ter ondersteuning hiervan. Verder benadrukt verzoeker dat hij lijdt aan een ernstige depressie en dat zijn angst nog steeds geldt.

Vooreerst dient opgemerkt dat verzoeker verwijst naar algemeen psychologisch onderzoek inzake inconsistente verklaringen over een bepaalde gebeurtenis en de potentiële weerslag op de geloofwaardigheid van deze verklaringen. Dit onderzoek heeft echter geen betrekking op verzoekers persoon of op zijn verklaringen zoals afgelegd in het kader van onderhavige procedure. Verzoeker blijft bij algemene beweringen.

In de mate dat verzoeker zou menen dat zijn depressie een invloed heeft gehad op zijn verklaringen, blijkt uit lezing van de verschillende onderhouden die verzoeker in het kader van onderhavige procedure heeft gevoerd dat aan verzoeker telkens eenvoudige en duidelijke vragen gesteld werden, die verzoeker goed kon volgen, waarvan hij de logica en de inhoud correct begreep en waarop hij kon antwoorden. Verzoeker of zijn raadsman hebben doorheen de procedure op geen enkel moment melding gemaakt van verzoekers onvermogen om deel te nemen aan de onderhavige procedure of verklaringen af te leggen ten gevolge van een (vermeende) depressie. Verzoeker brengt bovendien geen enkel stuk bij ter adstructie van zijn psychologische toestand, laat staan wat de invloed ervan is op zijn verklaringen. Gelet op het voorgaande kan niet worden aangenomen dat verzoekers voorgehouden depressie een impact gehad zou hebben op zijn verklaringen.

Verzoeker komt in wezen niet verder dan het louter volharden in het vluchtrelaas, het herhalen en verduidelijken van zijn reeds afgelegde en beoordeelde verklaringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door verweerder en het feit dat hij zou lijden aan een ernstige depressie en zijn angst nog steeds actueel is. Dit kan bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht. Verzoeker slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Waar verzoeker nog verwijst naar algemene landeninformatie over risicoprofielen gaat hij eraan voorbij dat de verweerder op goede gronden heeft vastgesteld dat uit zijn verklaringen niet kan blijken dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat hij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd. Verzoeker kan dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar algemene informatie over risicogroepen om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Ter terechtzitting verwijst verzoeker naar de aanvullende nota's en meer specifiek naar de door hem bijgebrachte stavingsstukken aangaande zijn familie. Verzoeker wijst erop dat zijn neven in België

ondertussen het statuut van vluchteling hebben verkregen en dat een neef in Canada erkend vluchteling is. Er wordt door de CGVS niet getwijfeld aan het politiek profiel van zijn ooms H. en N. Verzoeker benadrukt ook dat de ganse familie samenwoonden in hetzelfde huis en dat hij en zijn broer samen met zijn neven zijn grootgebracht in hetzelfde huis.

Ter terechtzitting bevestigt verweerder dat aan het politiek profiel van zijn ooms niet wordt getwijfeld en dat de neven in België de verwantschap met hun ooms hebben aangetoond. Ook aan de verwantschap met hun neven in België wordt niet getwijfeld. Verweerder wijst er evenwel op dat de vader van verzoeker geen politiek profiel had aangezien hij taxichauffeur was en later een groentewinkel uitbaatte. Verweerder benadrukt dat het niet volstaat om familie te zijn van personen met een politiek profiel om zelf een risicoprofiel aan te tonen. Verweerder wijst op de ongeloofwaardige verklaringen over de schietpartijen, die de essentie vormen van zijn asielrelaas. Door zijn ongeloofwaardige verklaringen toont verzoeker niet aan dat hij voor zijn komst naar België in de negatieve aandacht stond van de taliban of dat hij een specifiek profiel heeft waardoor hij het risico loopt te worden vervolgd door de taliban. De voorgelegde stukken in verband met zijn familie en meer specifiek het feit dat zijn 2 neven erkend vluchteling zijn in België kunnen geen afbreuk doen aan de vaststelling dat zijn asielrelaas geheel ongeloofwaardig is. Wat de neef in Canada betreft wijst verweerder erop dat verzoeker de verwantschap met deze persoon niet heeft aangetoond en dat uit het verblijfsdocument niet blijkt op grond waarvan hij een verblijf heeft bekomen in Canada. Er kan in het document niet worden gelezen dat zijn neef in Canada een verblijfsvergunning heeft bekomen op grond van de toekenning van het vluchtelingenstatuut. De dreigbrieven waren reeds voorgelegd op het CGVS en zijn reeds besproken. Ook de foto's waren reeds voorgelegd op het CGVS en zijn reeds besproken. De foto's, die enkel kopieën betreffen, hebben geen objectieve waarde. Er kan geen uitspraak worden gedaan over de context waarin de foto's zijn getrokken. Tenslotte hebben dergelijke stukken enkel waarde ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas, iets wat in verzoekers hoofde niet het geval is.

De Raad sluit zich aan bij het verweer van verweerder met betrekking tot de voorgelegde stukken. De Raad merkt op dat het medisch document betreffende zijn oom H. een moeilijk leesbare kopie betreft in het Engels. Daarnaast moet er vastgesteld worden dat, zoals blijkt uit informatie waarnaar beide partijen verwijzen, de graad van documentenfraude in Afghanistan zeer hoog is, waardoor het moeilijk is af te leiden of documenten al dan niet authentiek zijn.

De Raad merkt tevens op dat verzoeker volgende motivering in de bestreden beslissing volledig onbesproken laat en bijgevolg niet weerlegt:

“Voorts dient er gewezen te worden op een fundamentele tegenstrijdigheid in jullie verklaringen. Hoewel u verklaarde dat uw moeder op het moment van zijn ontvoering thuis was en dat zij en uw jongere broer aan het huilen waren toen hij meegenomen werd (CGVS, p. 6, p. 8), verklaarde uw broer J. dat er op dat moment niemand anders thuis was behalve uw vader en uw paternale oom die ontvoerd werden. Uw moeder was die ochtend immers al met haar kinderen vertrokken naar Sher Mezri om bij haar vader te gaan wonen (CGVS J., p. 5-6). Deze tegenstrijdigheid op zich is zo ernstig dat er geen geloof meer aan de ontvoering van uw twee familieleden kan gehecht worden. Dat hieraan geen geloof gehecht kan worden, wordt bijkomend bevestigd door een aantal kleinere tegenstrijdigheden. Zo verklaarde u aanvankelijk dat de ontvoering in de namiddag plaatsvond (CGVS, p. 7), terwijl u even later meende dat dit 's nachts gebeurde (CGVS, p. 8) om uiteindelijk te beweren dat dit heel laat in de namiddag gebeurde, net voor de avond (CGVS, p. 8). Bovendien verklaarde u dat uw ooms, die even voor de ontvoering naar het buitenland gevlucht waren, op de hoogte waren van wat er met uw vader gebeurd was omdat er op een op Facebook door burens geplaatste post stond dat uw vader was meegenomen door dieven maar dat jullie zo wel wisten wie hem werkelijk had meegenomen (CGVS, p. 7). Uw broer verklaarde echter dat er op Facebook stond dat uw vader werd opgepakt door de taliban (CGVS J., p. 6). Gelet op het voorgaande heeft u niet aannemelijk gemaakt dat uw familie problemen heeft met de taliban omwille van de werkzaamheden van uw ooms.”

Verzoeker wil aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken aantonen dat hij als een familielid van een medewerker van de voormalige overheid nood heeft aan internationale bescherming. Verzoeker slaagt er evenwel niet in om geloofwaardige verklaringen af te leggen over de schietpartijen die hij en zijn vader zouden hebben ondergaan. Ook verzoekers verklaringen over de verdwijning van zijn vader en oom zijn, blijkens de motivering hierboven, geheel ongeloofwaardig. Verzoeker maakt hierdoor niet aannemelijk dat zijn familie problemen heeft met de taliban omwille van de werkzaamheden van zijn ooms. Bijgevolg kunnen de voorgelegde stukken geen ander licht werpen op de bovenstaande appreciatie van verzoekers asielrelaas.

Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij Afghanistan in 2019 heeft verlaten en dat hij op 21 augustus 2021 aankwam in België. Hij vreest om in Afghanistan, na de machtsovername door de Taliban, als “afvallige”, “ongelovige” of “geen goede moslim” te worden beschouwd, omdat hij zich al jaren niet meer in Afghanistan bevindt, zich anders is beginnen gedragen en kleden en naar “Westerse muziek” luistert. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar verschillende bronnen, waaruit blijkt dat “Europeanisatie of verwestering” in geval van terugkeer naar Afghanistan een bijkomend risico op vervolging met zich meebrengen.

De Raad wijst erop dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt voorts uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

De Raad benadrukt dat, mede gelet op de actualisatie van de landeninformatie door verweerder per aanvullende nota van 18 januari 2024, er thans wel degelijk voldoende actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorligt, die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in het land en regio van herkomst van verzoeker en om, in het licht van deze situatie, tot een oordeel te komen omtrent zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In zijn aanvullende nota van 24 januari 2024 voegt verzoeker een arbeidsovereenkomst afgesloten in België, loonbrieven en loonafrekeningen. De Raad merkt op dat deze elementen blijken te geven van verzoekers inzet -hetgeen lovenswaardig is- maar dat hieruit niet kan blijken dat er bij verzoeker sprake is van een werkelijke verwestering of afstand nemen van religieuze en sociale normen.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker nalaat *in concreto* aan te tonen dat hij dermate verwesterd is en/of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan dat hij omwille hiervan bij een terugkeer zal worden gevisieerd en/of worden vervolgd.

Verzoeker reikte gedurende de procedure ter behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden noch blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de Taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de Taliban in zijn hoofde, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de Taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de Taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of verzwarend zou zijn. Door verzoeker wordt niet de minste concrete informatie bijgebracht, die op zijn persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit een verregaande verwestering blijkt en/of waaruit blijkt dat hij gezien zal worden als zijnde een ongelovige en/of besmet door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan, blijkt dat verzoeker momenteel 24 jaar oud is en in 2019, op 19 jarige leeftijd, uit Afghanistan is vertrokken om in augustus 2021 in België toe te komen. Verzoeker verblijft bijgevolg drie jaar in België en heeft tot zijn 19^{de} in Afghanistan gewoond. Aangezien hij zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht, kan worden aangenomen dat hij op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Uit niets blijkt dat verzoeker, na een verblijf van drie jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een eventuele terugkeer. Met een loutere verwijzing naar het feit dat hij zich thans anders gedraagt en kleedt en hij naar westerse muziek luistert, toont verzoeker

niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijne hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen. Dit geldt des te meer nu hij zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en hij nog één keer per maand ongeveer telefonisch contact heeft met zijn familie in Afghanistan, blijkens zijn verklaring ter terechtzitting.

Verzoeker toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet concreet aan dat of waarom hij bij een terugkeer naar Afghanistan geconfronteerd zou worden met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden. Evenmin brengt hij concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk zou maken dat hij daardoor zou dreigen te worden geïsoleerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Hij slaagt er geenszins in afbreuk te doen aan de pertinente motivering in de bestreden beslissing:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de ‘elites’ die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban

u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrees. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u, die nog steeds een praktiserende moslim bent (CGVS, p. 9), echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het schrikbewind van de taliban, wijst de Raad er op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

De Raad besluit dat door verzoeker, dit mede gelet op de vastgestelde ongelooftwaardigheid van zijn voorgehouden asielaanvraag en problemen, geen concrete elementen worden aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat hij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van zijn profiel en/of zijn verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in zijne hoofde gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Verder dient te worden bemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precaire sociaaleconomische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”. De sociaal-economische omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: “a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”*

Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest M'Bodj van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35) en zoals dit ook als standpunt wordt ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864).

In dit kader wordt er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet blijkt dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in

de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Ook uit de informatie die door verweerder per aanvullende nota van 18 januari 2024 werd neergelegd, dewelke deels dezelfde dan wel geheel in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de bestreden beslissing is gesteund, kan zulks niet worden afgeleid.

De Raad benadrukt dat uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie blijkt dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. De huidige precaire socio-economische situatie en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren.

Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijk impact hebben. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precair socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voor zover verzoeker in zijn verzoekschrift nog lijkt aan te voeren dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstig impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede, die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", is er heden in Afghanistan wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA, Afghanistan security situation, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

De Raad onderstreept dat *in casu* uit niets blijkt dat verzoeker in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoeker laat na enigszins aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige

andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, kan worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Ook de door hem aangehaalde overige algemene informatie is niet van aard afbreuk te doen aan het voorgaande.

Daar waar verzoeker doorheen zijn verzoekschrift lijkt te opperen dat er sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie, oordeelt de Raad dat verzoeker dit gelet op de actualisatie van de landeninformatie door verweerder geenszins dienstig kan voorhouden. De Raad onderstreept dat beide partijen een veelheid aan uitgebreide en gedetailleerde informatie aanleveren waarvan velen recent zijn en die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, is de Raad dan ook van oordeel dat er te dezen en op heden wel degelijk voldoende actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorligt, die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in zijn land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan, in tegenstelling tot wat verzoeker meent in zijn verzoekschrift, niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoeker de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

De Raad herhaalt te dezen dat, gelet op de actualisatie van de landeninformatie door verweerder, verzoeker ook hier niet dienstig kan voorhouden dat er sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie. Er is actueel wel degelijk voldoende informatie voorhanden om de nood aan internationale bescherming zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. De informatie die verzoeker aanbrengt, is bovendien dezelfde, of ligt minstens in lijn, met deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld. Aangezien er nu wel degelijk voldoende informatie voorligt over de huidige (veiligheids)situatie in Afghanistan, kan verzoeker ook hier niet dienstig verwijzen naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022.

De Raad wijst er bovendien op dat de door verweerder gedane analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan tevens bevestiging vindt in de informatie die verweerder thans per aanvullende nota van 18 januari 2024 bijbrengt.

In casu zijn er evenmin concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoeker persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

Waar verzoeker aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoeker neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie, en dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal op 2 februari 2023 de kans kreeg om de redenen van zijn verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pashtou en bijgestaan door zijn advocaat.

De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verweerder in zijn motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielaanvraag van verzoeker niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN